

παρέσυραν. Ἄλλ' ἀνεκάλυφα, μὲ ἐκπλήξιν καὶ χροᾶν συγχρόνως, ὅτι τὸ ταξείδιον θὰ ἦτον ὅπως οὖν συντομώτερον, καὶ ὅτι οἱ δύο συνοδοιπόροι μου ἐμελλαν νὰ σταθοῦν, ὡς καὶ ἐγὼ, εἰς Μ. . .

Οὕτε γάτον δὲν ἐγνώριζα εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην πόλιν. Κατὰ πᾶν δευτέρον ἔτος συνειθίζα νὰ ταξιδεύω εἰς Κουβέρ, πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς καλλίστης θείας μου, ἔπου ἀηδῶς πάντοτε διέτριβα' εἰς Μ. . . δὲ διέβαινα μόνον, χωρὶς ποτὲ νὰ σταθῶ. Δὲν ἦτον λοιπὸν παράδοξον ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Δουφουρ ποτὲ δὲν ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκοήν μου. Ἐρώτησα τὸν ἀμαξηλάτην ὁποῖός τις ἦτον, καὶ ἀπεκρίθη ὅτι ἦτον ἔμπορος πλούσιος, κινῶν, ὡς ἐλέγετο, τὸ χρυσίον μὲ τὸ πτυσίμιον. Δὲν ἤδυνήθην λοιπὸν ν' ἀπορῶγῃ τὴν ἐμπορικὴν μου εἰσαρμένην, διότι καὶ ἡ θεία μου θυγατέρα ἔμπορου εἶχεν ἐκλέξει ὡς οὐζυγὸν μου· ἀλλὰ, κατ' εὐτυχίαν, τοῦτο δὲν ἐσήμαινεν ὅτι ἐπιπτα ἀπὸ τῆς Σκύλλαν εἰς τὴν Χαρυβδίαν.

Πατὴρ καὶ θυγάτηρ εἶχαν περάσει εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὁδοιπόρων.

Τοὺς ἠκολούθησα, μεριμνῶν καὶ τυρβάζων πῶς νὰ εὗρω μέτρον καὶ εὐκολίαν νὰ συνδιαλεχθῶ περὶ τῶν πραγμάτων μας μὲ τὴν μνηστήν μου· διότι τοιαύτην πλέον τὴν ἐθιῶρου ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Ἦτον πολὺ πιθανὸν ὅτι μέχρι τῆς Μ. . . δὲν θὰ εὕρισκαμεν πλέον εὐκαιρίαν ν' ἀνταλλάξωμεν οὔτε λέξιν· λοιπὸν ἀνάγκη πάσα νὰ τὴν εὗρω, νὰ τὴν προκαλέσω ἐγὼ τὴν εὐκαιρίαν.

Ὡ τύχη! θεότης εὐμενής! πόσας ἐκατόμβας ἐμελλὰ νὰ σοῦ προσφέρω ὀλοκαύτωμα, ἂν, ἀπὸ δεκαεννέα ἤδη αἰώνων, οἱ θωμοί σου δὲν κατεστρέφοντο ἀπὸ τῆς ἄλλης ταύτης θεότητος, τὴν καλουμένην Πρόνοαν! Πόσον ἐζήλευα τότε τὴν εὐδαμονίαν τοῦ Γιτύρου. ὅστις δὲν εἶχεν εἰς τί νὰ παραπονεθῇ κατὰ τῆς εἰσαρμένης, ὁ τρισόλπιος! καὶ διατί νὰ μὴν ἠμπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ εἰπῶ ὡς ὁ βοσκὸς οὗτος τοῦ Βιργιλίου

Ο Meliboe, Deus nobis haec otia fecit!

Ἄλλοιμονον! πόσον διαφορετικὴ ἦτον τότε ἡ τύχη μου!

« Ἐνα ἵππον! Ἐνα ἵππον! τὸ βασιλεῖόν μου δίδω δι' ἕνα ἵππον! » ἔκραζεν ὁ βασιλεὺς Ρικκάρδος. Πέντε λεπτά, ἄλλοσι δεύτερα λεπτά μοναξίας, καὶ εἶδα καὶ ἐγὼ ἄλλους τοὺς θρόνους τῆς γῆς, — ἂν τοὺς εἶχα, ἐννοεῖται. Καιρὸς τοσοῦτος ἦτον ἀκετόσ· διὰ τὴν μετὰ ἡμῶν συενόηθιν. Οἱ ὁδοιπόροι εἶχαν εἰστρεύσει εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τοποθετηθῆ μίγδην περὶ τὴν τράπεζαν. Ἐκαμα τότε τόσας μεθοδικὰς ἐλίξεις, ὥστε εὕρεθην πλησίον τῆς ἐρωμένης μου. Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; πλησίον τῆς δὲν ἦμην καλῆτερα παρότι ἦμην εἰς τὴν ἀμαξαν· χειρότερα μάλιστα, διότι εἰς τὴν ἀμαξαν εἶχα νὰ προσφυλαχθῶ ἀπὸ μόνον τὸν πατέρα, ἐνῶ ἐκεῖ ἔβλεπα ὅτι τὸ παραμικρὸν συνειννοήσεως σημεῖον ἤδυνάτο νὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃ ἀπέναντι ὅλων τῶν συνοδοιπόρων, καὶ τοῦτο κατ' οὐδένα τρόπον δὲν τὸ ἤθελα.

Καθήμενη, ἐβῆσε πρὸς ἐμὲ βλέμμα ἀκαριαῖον, σημαίνον ὅτι ἐσυμμερίζετο τὴν αὐτὴν ἀμηχανίαν, καὶ δὲν

ἐφοβεῖτο ὀλιγώτερον μήπως ἀναγκασθῶμεν νὰ σταθῶμεν πρὶν κάμωμεν τὰς τελευταίας μεταβιῶν ἐξηγήσεις. Τὸ βλέμμα τοῦτο ἐφαίνετο συγχρόνως ὅτι ἦτον ἐπικλησις πρὸς τὴν ἐπιτηδεϊότητά μου. Ἐποσοχθῆ, ὡς νὰ ἔλεγε, νὰ τὴν αὐτῶ, ἔπρεπε νὰ ἔχω καὶ τὰ μέσα. Τὰ μέσα! ἀλλοιμονον! ἐπιτηδεϊότητος μου ἦτον εἰς τὰ ἔργατα· ἀλλὰ τί ἔσταν ὅλα μοῦ ἔλειπαν συγχρόνως, καιρὸς ὑλικὸς καὶ εὐκαίριος.

Μοῦ ἐκόπη τότε καὶ ἡ ὄρεξις. Ἐκὺνταζα ὄρεξις μου, ὡς ὕκινα περιστρεφομένη εἰς τὸ κλωσίον τῆς ζητούσα ἐξόδου. Ἡ κυρία Πίπια ἐπίσης ἦτον ὄρεκτος, διότι ἀρχίζε νὰ διατάξῃ περὶ ἐμοῦ· ἐπὶ κύριος πατὴρ τῆς ἔτραψε καὶ διὰ τοὺς τρεῖς ἡμέρας ἀνθρωπος ἀτάραχος καὶ γαληνὴν ἔχων τὴν συνείδησιν.

Ἡ ἐκεῖ παρελθούσα ἡμίσεια ὥρα μοῦ ἐφάνη κληρὸς αἰών. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐκαίνοι, οἱ πρῶτοι οἱ κίνοντες, οἱ κτυποῦντες θερμῶδῶς τὰς παρῶντων, μοῦ ἦσαν μισητοί· τοὺς ἀπεστρεφόμεν ἔλειπον νὰ μοῦ εἶχαν κάμει τὸ μεγαλύτερον ἄδικον! Ἄδικον καὶ δὲν μοῦ ἔκαμαν ἄδικον, καθήμενοι ἐκεῖ, ἐνῶ ἤθελα ἀλλοῦ; Ὡ! ἀς ἡμεθα εἰς τὰ 1793, καὶ ἐπὶ τὴν τιμὴν ν' ἀποτελῶ μέρος τῆς χαριστάτης ἐπιτροπῆς τῆς Κοινῆς Σωτηρίας, καὶ ὁ διαβόλος ἐπαίρει ἂν τοὺς χριστιανούς αὐτοὺς δὲν τοὺς ἐκπέμπουσαν αὐθωρεῖ! Ἄς προχωρήσωμεν.

Εἶχαν ἤδη φέρι τὰ ὀπωρικά, ὅταν ὁ κύριος Δουφουρ ἐκτύπησεν αἴφνης τὸ μέτωπόν του, ὡς ἄνθρωπος ἐκτατόν τι πρᾶγμα ἐνθυμηθείς.

— Καὶ τὸ ζῶον ἐκεῖνο ὁ Ῥαιμπλώ, ἀνέβη ὅστις ἔπρεπε νὰ εὐρεθῆ ἐδῶ!

— Ὁ Ῥαιμπλώ! εἶπεν ἡ καλὴ νιᾶνις.

— Ναί, τοῦ εἶχα εἰπεῖ ν' ἀνταμωθῶμεν ἐδῶ.

οὔτω νὰ μὴ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ εἰς Μ. . . μέλει; ἀς ἔλθῃ ἐκεῖ.

Ἡ θυγάτηρ ἐβῆσεν ἐμφαντικῶν πρὸς ἐμὲ ἔπειτα.

— Ἄλλ' ἴσως ἔλθῃ, πάτερ μου.

— Ἄν ἤρχετο, ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἔλθει.

— Ἄλλ' ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ, καὶ νὰ μὴ θείῃ ἐνοχλήσῃ εὕρισχόμενον εἰς τὴν τράπεζαν.

— Τοῦλάχιστον ἔπρεπε ν' ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἔλθῃ.

— Εἰς τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι πολὺ πρακτικόν.

Ῥαιμπλώ τὸν γνωρίζεις.

— Τώρα τώρα βλέπομεν.

— Ὑπηρετά!

— Κύριε!

— Μὲ περιμένει κανεὶς;

— Μάλιστα, κύριε! ἕνας χωρικός . . .

— Δὲν τὸ εἶπα, πάτερ μου! ἀνέκραξεν ἡ θυγάτηρ.

μὲ χαρὰν προεργωμένην πιθανῶς ἀπὸ αἰτίων παρατῆς παρουσίας τοῦ χωρικοῦ Ῥαιμπλώ.

— Καὶ τί διαβόλον ἐπερίμενες ἕως τώρα εἰπῆς; εἶπεν ὁ κύριος Δουφουρ πρὸς τὸν ὑπὸ τὸν ἄλμα.

— Ἀλλὰ, κύριε μου, μ' ἐμπόδισεν ὁ ἴδιος λέγει, δὲν βιάζεται.

— Ἀλλὰ βιάζομαι ἐγὼ, ἂν δὲν βιάζεται ὁ ἴδιος.

Ἐβίπε τοι λοιπὸν νὰ ἔλθῃ . . . ἢ ὄχι· πηγαίνω καλῆτερα νὰ τὸν εὗρω.